

Úr New Zealandi til Thule

Deborah Price er millum teirra, sum byrjaðu hetlendsku tilveru sína í einari »pub».

Men tað var hinumegin — innanfyri — barrdiskin.

Deborah hevði bara verið fyra tímar í Hetlandi, so fekk hon arbeiði sum »barmaid» í Thule Bar. Og har er hon enn.

Sjómenn og fiskimenn, sum hava verið í Lerwick, kenna allir ta tiltiknu Thule Bar niðri við havnina, um ikki av egnum royndum, so av frásøgnum. Húsið bar ikki navn við røttum. Tí tað hevur ongantið verið nær náminni so heitt í Thule, sum tað mangan var í Thule Bar.

Men hetta er farin tíð. Nú koma ikki so nógv fremmand skip við tystum og sterkum monnum inn í Lerwick at kroka ella í øðrum ørindum.

Nú er friðarligt í Thule Bar, bæði í »The Public» í neðra og í »The Lounge» í erva.

34 tímar til London

Og tað er í erva, eg hendan goða sunnudagin, 5. maí, hitti Deborah.

Hon hevur fri hendan dagin. Tað hevur hon hvønn friggjadag og hvønn sunnudag. Men drongurin hjá henni er til arbeiðis. Tey arbeiða saman. Hann er hiðani úr Lerwick. Tað er hon ikki. Verri enn so. Hon er komin heilt úr New Zealandi. Greiðir frá, at hon er fødd í einum plássi, sum kallast Panguru North Hokianga.

— Hetta er ein litil bygd við tveimum krambúðum og einum skúla, sigur hon og greiðir skemtiliga frá livinum har.

Men har var onki blivandi stað og fyrri tveimum árum síðani koyrdi hon í ryggsekkkin og fór til Australíu, har hon fjakkaði í heilar 14 mánaðir. Arbeiðið eina viku her og aðra har.

Onkuntið var hon longur á sama stað. Tá var hon tað, hon hevur lært, sjúkrasystir.

Men hon ætlaði sær viðari. Og so ein dagin setti hon kósina móti London. Ferðin tók 34 tímar.

Fyrstu ferð í kava

— Foreldrin hjá mær eru úr Onglandi, so eg havi nógv familju har. So nú fekk eg úr at gera at vitja

familju, ommusustrar og fastrar og so framvegis og so framvegis.

Tú skilir á henni, at tað var ikki júst hetta, hon var komin so langa leið eftir. Og skjótt var Deborah »on the road again».

Í Aberdeen endaði hon onkursvegna um borð á ferjuni til Hetlands. Hetta var í november í fjør.

Tað var kavi, tá vit komu til Lerwick. Hetta var fyrstu ferð, eg havi sæð kava, sigur tann 22 ára gamla Deborah.

Og veðurlagið er tað einasta, henni ikki dámar so væl í Hetlandi.

— Eg venji meg ikki við tað. Jólíni vóru tey fyrstu

køldu, eg havi upplivað. Men í august fara vit ein túr til Grikkalands, sigur hon og minnst tað goða veðrið í New Zealandi, har tey hava hásummar á jolum.

Skilti ikki eitt orð

Deborah sigur nú frá, hvussu skjótt, hon fekk arbeiði. Hon var ikki meira enn komin í land av ferjuni, tá hon fekk arbeiðið í Thule Bar.

»You can start tomorrow!», fekk hon at vita.

Og tað gjørdi hon so. Men tað var ikki sum at

siga tað.

— Eg skilti ikki eitt orð, tá teir komu og keyptu. Visti ikki, hvat teir bóðu um. Men tað var skjótt, eg kom á lagið. Fólk eru so fitt og beinasom.

Við arbeiðinum fylgdi eisini bústaður, men hann er onki at reypa av, skilji eg á henni. Hon er kortini ikki misnøgd, tí tað er trupult at fáa nakað at bøgva í Lerwick.

Lønin? Ja, hon er 52 £ um vikuna, netto. Tá eru skattur og 30 £ fyrri mat og bústað farnar av. Arbeiðsvikan er 45 tímar.

Deborah sigur, at lønin er litil samanborin við ta, hon fekk í Australíu.

Eg sigi henni frá øllum

í Lerwick, hugnaliga høvuðsstaðnum í Hetlandi, bøgva eini 8.000 fólk.

Tey eru ikki øll hetlendingar. Har eru eisini fólk úr nógvum øðrum londum.

Summi eru komin úr tí arbeiðsloysisrakta Skotlandi við ikki nógvum øðrum í viðføri enn vonini at finna okkurt at gera í gráa pinkubýnum í norðasta parti Stóra Bretlands. Hjá onkrum ber til. Onkur annar byrjar tilveruna í nýggja landinum á einari »pub» og verður verandi har. Kanska er tað heldur ikki í Hetlandi so lætt at fáa arbeiði. Arbeiðsloysi er ikki okent, 5-6% vil onkur vera við.

Onnur, sum koma við ferjuni St. Clair úr Aberdeen ella við rutuflogfarinum til Sumburgh við ferðaseðli ein veg, eru fjakkarar. Fólk, sum ikki stóðast, tí tey hava ikki hug til tess.

Og í Lerwick finnur tú eisini fólk, sum ikki sjálvi hava valt at ferðast hagar. Tey eru komin við foreldrunum fyrri nøkrum ella fleiri árum síðani.

Sama ger. Tú kennir teg væl millum hesi fólkini, sum bøgva so stutt frá okkum, bæði hetlendingar og utlendingar í Lerwick.

Orð og myndir: Hogni Djurhuus

Deborah Price, fryntligi barrvøðurin á Thule Bar, veit ikki, hvussu leingi, hon verður í Hetlandi.

Men fyríbils er hon væl nøgd við lívið í Lerwick. Annars stúrir hon ikki fyrri at fara út aftur at fjakka.

— Eg havi triggjar brøður, so eg eri vón at skula verja meg og tuskast, sigur hon flennandi.

søgnum um tað villa lívið, sum Thule Bar er viðagitin fyrri, men fái staðfest, at so er ikki longur.

— Thule er ein »rough-looking» fiskimannabarr, men her eru ongi slagsmál, sigur Deborah, sum tó viðhvørt noyðist at brýna røddina fyrri at fáa onkran reypara at skikka sær.

Klárar seg

Deborah er vón at klára seg.

— Eg havi triggjar brøður og komi frá einum bóndagardi, so eg eri ikki heilt fyrri nothing.

Hon sigur, at foreldur hennara royndu heldur ikki at halda henni aftur, tá hon ætlaði sær út í víðu verð.

— Tey hava álit á mær. Deborah sigur, at tá hon tumlaði í Australíu, gjørdi ongin henni ónáðir uttan politiið. Tað er ikki alla staðni, loyvt er at tumla.

Men, leggur hon afturat:

— I don't take any stupid risks!

Tað var heldur ikki nakað váðaverk at koma út um í sólina, so eg kundi fáa eina mynd av henni til blaðið í Føroyum.